

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

Vagyok

Néha hegy vagyok, néha porszem

és sokszor csak a szél.

Vagyok a kés és vagyok a kenyér

s a száj mely enni kér.

Az I-betű cseppecske pontja,

de kórus, ha akarom,

teljes könyvtár vagy üres papírlap,

egy életre alkalom.

Amit megírtam csak a porba írtam,

amit mondanék, nem is fontos már,

mint láncfű pelyhet tart a tenyerében

az, aki megtalál.

(1975)

A marokszedő

Hajlongó anyóka

markot szed az égen,

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

csillag-búzát őrlünk

még ezen a télen

kenyér lesz a lisztből

a kenyérből élet

úgy ragyog örökre

a te csillagképed

a te csillagképed

ékes anyacsillag

ahányszor meglátom

mindíg újra virrad

új nappalok jönnek

nem látom már árnyad

az ég mint a tarló

a föld mint a bánat

(1974)

Ország

Ország,

kórság és kórház vagy nékem

betegség és gyógyulás,

csapdám és menedékem.

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

Jóság

vagy, csupa anya-mozdulat,
szoknyából épített oltár,
tejízű áldozat.

Torát

így űli, akik téged szeret,
mikor mint keserű morzsát
emészti testedet.

Volnál,

ha hagynának a teljes
folyó és nem holtág,
csak szememtől nedves.

Sorsát

nem érzi az kit sírba tesznek,
hát zengjen az orkán,
míg teheted, reszkess!

Orcád

el ne rejtse, elfelejtik,
akkor is védd a portád,

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

ha nem adhat semmit.

Ország,

nem föld és nem vándorló népek.

Az erő és eszme sorsát

túléli a lélek.

(1971)

Anyámnak

Mert nem vagyok én semmise,

csupán termő fád ága,

szültél a világ kedvire,

áldozati oltárra.

Belőled lettem. Semmi több

nélküled nem lehetnék.

Mennék, de aki megszökött

ma is csak kisfiad még.

Ahogy a messze sodort mag

árvuló hajtása,

minden szavamban benne vagy,

életem anya-ága.

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

Lassan nyaram is elmúlik
és dér csípi virágom,
de a te nyomod hagytam itt
e kőszikla-világon.

(1974)

A lélek emeletei
Akár a mésváz csigaház,
mit hátán hord gazdája,
úgy repül ránk az életünk,
mint fejfeletti bányá.

Úgy gyűl, rkódik a jövő,
Mint hús tapad a csontra;
a földre gernyedjen, aki
az ég szárnyát kibontja.

Fecskefészkeket építsen
nyállal tapasztott sárból:
nincs ki rajtad segítsen
ha kilógsz a világból.

Otthon kell nekünk, mert a rend,
ha nincs, ki elfogadja,

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

mint szögesdrót harctereken
a tűskéitől csorba.

Vakondtúrás vagy bércisas
sziklavédte zord fészke
az időben egy pillanat,
a múlandó szüksége,

mert törvényeink mint bilincs
élő húsunkba égnek,
hajcsárod igájában nincs
a számodra kímélet.

Amit az egyik felépít,
lerombolja a másik,
minden születés kezdetén
már az elmúlás ásít.

Menjünk mélyen a földbe le,
embernek föld a teste,
a lélek úgyis rátalál
a Végső Emeletre.

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

(1974)

Nem itt lakunk

Nem itt lakunk

ne kopogtass

könnyű szél kél

arra hallgass

lovon járó

szegénylegény

vetik ágyad

ég peremén

nyerged teszed

fejed alá

az álom így

hazatalál

s talál ott egy

olyan lakot

nyitva vannak

az ablakok

az ablaknál

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

ott ül anyád

haláláig

fog várni rád

ne kopogtass

fuss el messze

nehogy az úr

észrevenne

csahos ebét

rád uszítja

anyád szemét

könny borítja

ölébe hull

zsebkendője

holnap viszik

temetőbe

nem itt lakunk

lenn a földben

első s végső

anyaölbén

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

(1974)

Hideg van

Alattomos hideg lopakszik

mint az ordas

nem űzi el rejtett verem

sem csapóvas

szívemig ér már a karma

fogát érzem

s az a baj hogy nem is kintről

jött el értem

(1977)

Borostyán

Borostyán vagy nékem,

mely a vén fát fonja,

úgy azt hiszik él még,

zöldelget a lombja.

Aki meglátogat,

bokornak hisz engem,

gyermek-karjaid közt

én is gyermek lettem.

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

Mint egy kicsiny erdő,
úgy vagyunk mi ketten.
Ugye sosem fekszünk
halottá meredten?

Ha egyszer karjaid
lehullanak rólam,
nem akarlak látni
téli zimankóban.

Válj le rólam zöld lomb,
hagy el engem álom,
ha zúzmarás fényvel
jön az elmúlásom,

Te akkor is zöldelj,
maradj ilyen tiszta,
én egyedül jöttem,
úgy is térek vissza.

(1973)

Kéve

Öreganyám,

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

vigyél el rózsét gyűjteni,
ne bánjad hogy nyár van,
és arany nap szórja ránk sugarát.
Egyszer tükrös lesz a vályúkban a víz,
és a marhák szájából
gőzölni kezd a pára.
Szeretni fogod a lángot
a kivörösödött vaskályhában
és azt, ahogy a meleg
beoson ráncaid közé.
Sámlin fogsz kuporogni, édes,
és fölös kávét iszol pöttyös bögréből.
Én lámpa mellett vetem a betűket
és emlékezni fogok,
hogy sutogott a mohazöld csönd,
felidézem az öreg tölgyek magányát
és a cscsemők szeleburdi játékait.

Öreganyám, hol vagy?

Szétbomlott a kéve.

(1970)

A végtelen határban

Megy az eke az égen,

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

És a felhő hantokat
két sorba szeli szépen:
lám, csak kisüt már a nap.

Hull, hull az idő magja,
terem az emlékezet,
egyaránt hullt a zsákba
a léha s a nehezebb.

Micsoda termés volt az,
huszonegy fiatal év,
ma már senki se tudja,
gördül az ördögszekér.

Tövisét messze szórja,
érd utól éles eke,
se hamuba, se porba
ne hulljon gyűlölete.

Fordíts ki minden rosszat,
akár a fellegeket,
míg felettem a rozsnak
édes illata lebeg.

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

Kóborlok a határban,
így ballag bennem a táj,
mossa szemem a pára
s még az is szép, ami fáj.

(1972)

Furulyám magam faragtam
Furulyám magam faragtam,
jámbor dalok laknak abban.
Nem én szólok, hanem a fa
gyökere és ágaboga.

Öreg fa fiatal hangja,
kirügyezik, aki hallja.
Hagyjátok, hogy messze szálljon,
s otthon legyen minden tájon.

Világjáró, kis furulya,
tudod-e még hol a haza?
El ne némulj, ki ne száradj,
halál ne csókolja szádat.

Amíg a nyáj előtted jár,
mi nekik baj, neked is fáj.

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

Zengj akkor is, ha nem hallják,
itt a nép és ott az ország.

Hazaszáll még a te hangod,
elültetik, mint a magot,
abból nő egy fiatal fa,
furulyáknak diadalma.

(1972)

Bükkfaerdő

Bükkfaerdő hogyha zöldül,
ezer ágat hajt szívemből,
bükkfaerdő hogyha sápad,
avarral takar a bánat.

Szarvasagacs ha rügyezik,
az én kedvem gyöngyösödik,
jaj a kígyó foszló bőre
halott nevem jegyzi kőre.

Messze mentem, mégse mentem,
egyazon ég ring fölöttem,
lehajolok s egy fűszálon

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

azt a régi erdőt látom.

Fütyöl a szél, zúg a bükkfa,
kihajt az ág, nem néz vissza,
mégis érzi a gyökerét,
mint az árva saját szívét.

(1975)

Dúdoló

Hóvirág lennék, félőn-bátor,
kedvet kapva egy fénysugártól,
kedvet osztva, hogy olvadozzon
ahol örök a jég a gondon.

Hóvirág lennék, jel a télben:
nem lesz örökké úr a szégyen!
Szírmaim szórnám szegényekre,
mintha az Isten pénze lenne.

Időtlenül ott ringatóznék,
ahol remény egy csöpp maradt még,
tűznének kontyhoz, gomblyukakba,
s valami mindig megmaradna.

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

Valami fehér, mégse tiltó,
akár az ostya, fényre hívó.
Hogy aki fázott, melegedjen,
ne legyen szenny a szeretetben.

Hóvirág lennék, félőn-bátor,
aki már szabad önmagától,
s így hirdeti, mint egykor Áron:
úrrá leszünk a pusztuláson.

(1993)

Fáim

Kóris Csokonai, szilfa-hú Kölcsey
első rokonaim, lelkemnek csőszei.

Topolya Berzsenyi, barkócfa Vajda
ma is belezúgnak a magányos dalba.

Vörösmarty komor, száztitkú tiszafa,
Petőfi virágzik, szerelmes mandula.

Öreg tölgyfa arany, vérbükké lett Ady,
noha lombjuk lehullt, zúgásuk hallani.

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

Csendes hárs Tóth Árpád, Attila árvafűz,
ma is fellobognak mint a csereklyetűz.

Nyírfa Kosztolányi, sötét éger Babits,
micsoda ellentét, az vagyok magam is.

Juhász akáclombja és eperfa-Sinka
álomba ringató, gyerekkori hinta.

Áprily örökzöld, erdélyi nyárfa-szép,
Ég fele mutatnak annak, ki sárba lép.

Diófa Sík Sándor, gyertyános Mécs László,
Előbbi a címer, utóbbi a zászló.

Juhar Szabó Lőrinc, Radnóti somvirág,
cinkosként hajolnak hozzám mint cimborák.

Weöres dús platánja, Illyés vadkörteje
Testem takarója, lelkem elesége.

Szelíd árnyékukban, kis dudvafa, állok,
Ezer virággal egyre orgonálok.

A Totemfákból

Written by Tamási Miklós

(1972)